พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่*

SELF-PROTECTION BEHAVIOR FROM CORONAVIRUS DISEASE 2019 OF PEOPLE IN TOURIST AREA IN CHIANG MAI PROVINCE

วนิดา โนรา
Wanida Nora
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตเชียงใหม่, ประเทศไทย
Thailand National Sports University Chiang Mai Campus, Thailland
E-mail: wanidanora64@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเอง และ 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมการป้องกันไวรัสโคโรนา จำแนกตามเพศ อายุ และอาชีพ ประชากร คือ ประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ประกอบการร้านค้า และนักท่องเที่ยวในพื้นที่ คำนวณจากสูตรการหากลุ่มตัวอย่างแบบไม่ทราบขนาดประชากร ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 384 คน เครื่องมือที่ใช้ในวิจัย คือ แบบสอบถามพฤติกรรมการป้องกันตนเอง และมีค่าความเชื่อมั่นด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ 0.97 การเก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติเชิงพรรณนา ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุน้อยกว่า 20 ปี ระดับการศึกษาปริญญาตรี สถานภาพโสด อาชีพที่ทำอยู่ในปัจจุบันเป็นนักศึกษา รายได้ปัจจุบัน/เดือน ต่ำกว่า 15,000 บาท แหล่งข้อมูลการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับสถานการณ์โควิค-19 จาก Social Media (Facebook และ Twitter) ส่วนความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนา พบว่า 3 ลำดับแรก คือ ระยะฟักตัวไวรัสโคโรนา คือ ช่วงเวลาหลังจากสัมผัสหรือรับเชื้อไวรัสจนถึงช่วงที่เริ่มมีอาการ เป็นโรคที่สามารถติดต่อกันได้ง่าย และการสวมหน้ากากอนามัย/ผ้า สามารถช่วยป้องกันการติดเชื้อไวรัสโคโรนา ส่วนพฤติกรรมการปฏิบัติตนในการป้องกันโรคที่เกิดจากเชื้อไวรัสโคโรนา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันไวรัส

* Received 6 February 2024; Revised 8 March 2024; Accepted 9 March 2024

โคโรนาที่มีเพศ อายุ และอาชีพต่างกัน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ: พฤติกรรมการป้องกันตนเอง, ไวรัสโคโรนา, พื้นที่แหล่งท่องเที่ยว, จังหวัดเชียงใหม่

Abstract

The Research is the purposes of this research were to 1) study the self-protection behavior from coronavirus disease 2019 of people in tourist area in Chiang Mai province and 2) Comparison the self-protection behavior from coronavirus disease 2019 of people in tourist area in Chiang Mai province classified by sex, age and occupation. The population is people in tourist attraction areas in Mueang District. Chiang Mai Province The sample group is store operators. and tourists in the area Calculated from the formula for finding a sample without knowing the population size. The sample size was 384 people. The research instrument was a self-protective behavior questionnaire. The confidence value with Cronbach's alpha coefficient is equal to 0.97. Data collection and analyze data using descriptive statistics. The results showed that the majority of the sample were male, less than 20 years old, bachelor's degree level, single status, current occupation as a student. Current income/month is less than 15,000 baht. Sources of information about the COVID-19 situation from Social Media (Facebook and Twitter). As for knowledge about protecting yourself from coronavirus infection, it was found that the first 3 The incubation period for the coronavirus is the time period after exposure or exposure to the virus until symptoms begin. It is a disease that can be easily transmitted. and wearing a mask/cloth Can help prevent infection with the coronavirus. As for behavior to prevent disease caused by the coronavirus Overall, it is at a high level. When comparing opinions on coronavirus prevention behaviors of different genders, ages, and occupations, it was found that there were significant differences. Statistically significant at the 0.01 level.

Keywords: Self-protective behavior, coronavirus, tourist attraction areas, Chiang Mai province

บทนำ

การระบาดของเชื้อไวรัสโคโรน่า 2019 หรือ โควิด-19 (Covid-19) ได้เริ่มต้นเมื่อปลายปี พ.ศ. 2562 และลุกลามไปทั่วโลก สร้างความหวาดกลัวและส่งผลกระทบต่อสุขภาพ สังคมและเศรษฐกิจของประชากร และ เมื่อต้นเดือนมกราคม พ.ศ. 2563 มีการระบาดใหญ่ (pandemic) ซึ่งเป็นการติดเชื้อทั่วโลกอย่างรวดเร็ว ตามประกาศขององค์การอนามัยโลก เมื่อวันที่ 11 มีนาคม พ.ศ. 2563 (กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2563) จากสถิติเมื่อวันที่ 15 เมษายน พ.ศ. 2563 ประชากรทั่วโลกมีผู้ติดเชื้อ 1,982,939 คน และตาย 126,761 คน โดย 5 ลำดับแรกของประเทศที่มีผู้ติดเชื้อสูงสุด ประเทศสหรัฐอเมริกา (609,516 คน) เป็นอันดับ หนึ่ง ตามด้วยสเปน (174,060 คน) อิตาลี (162,488 คน) เยอรมัน (132,362 คน) และฝรั่งเศส (131,362 คน) และเมื่อพิจารณา 5 ลำดับแรกของประเทศที่มีจำนวนผู้เสียชีวิตมากที่สุด ได้แก่ สหรัฐอเมริกา (26,057 คน) อิตาลี (21,067 คน) สเปน (18,255 คน) ฝรั่งเศส (15,750 คน) และสหราชอาณาจักร (12,129 คน) ตามลำดับ

ปัจจุบันมีการการระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนาเป็นวงกว้าง ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ ทำให้ส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวัน เนื่องจากไวรัสโคโรนา เป็นไวรัสที่สามารถติดต่อได้อย่างรวดเร็ว และติดต่อผ่านระบบทางเดินหายใจ จึงทำให้จำเป็นต้องมีการป้องกันเชื้อไวรัสโคโรนาในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การงดการเดินทางไปพื้นที่เสี่ยง เว้นระยะห่างทางสังคม สวมหน้ากากอนามัย และล้างมือ ซึ่งทำให้การใช้ชีวิตของผู้คนเปลี่ยนไปจากเดิมเป็นอย่างมาก (กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2563) การระบาดของโรคโควิค-19 ของประเทศไทยในระลอกแรกในช่วงพ.ศ. 2563 จนกระทั่งเกิดระบาดระลอกใหม่ในช่วง พ.ศ. 2564 พบว่ารูปแบบของการระบาดในระลอกใหม่ เริ่มเปลี่ยนแปลงจากการระบาดเป็นกลุ่มก้อน (cluster) ได้แก่ สถานบันเทิง ตลาด ห้างสรรพสินค้า มาเป็นการติดเชื้อภายในครัวเรือนหรือผู้สัมผัสใกล้ชิด ซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากการสัมผัสผู้ติดเชื้อที่ไม่มีอาการ สามารถแพร่เชื้อติดต่อจากคนสู่คนได้โดยติดต่อผ่านทางการไปสัมผัสสารคัดหลั่งของผู้ติดเชื้อ เช่น จากการไอ หรือจามแล้วหายใจเอาเชื้อเข้าสู่ปอด การป้องกันตนเองขั้นต้นจึงมีความสำคัญต่อการลดการแพร่ระบาดของโรคได้เป็นอย่างมาก

จังหวัดเชียงใหม่เป็นจังหวัดที่มีสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นจำนวนมากและมีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นจุดรวมของนักท่องเที่ยวจากหลายพื้นที่ที่เดินทางเข้ามาในจังหวัดเชียงใหม่ มีนักท่องเที่ยวจำนวนมากในการเดินทางมาเที่ยวเชียงใหม่และครั้งหนึ่งเคยเป็นพื้นที่สีแดง แม้ว่าในปัจจุบันจะมีการฉีดวัคซีนป้องกันไวรัสดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตามการระบาดของโรคดังกล่าวก็ยังคงมีอยู่ โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันตนเองจากโรคไวรัส

โคโรนาผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการป้องกันไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามเพศ อายุ และอาชีพ

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

1. กลุ่มประชากร กลุ่มตัวอย่าง

ประชากร (Population) ได้แก่ ประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ประกอบด้วย ผู้ประกอบการร้านค้าและนักท่องเที่ยวในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ (พื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ)

กลุ่มตัวอย่าง (Samples) คือ ตัวแทนของประชาชนในพื้นแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ประกอบด้วย ผู้ประกอบการร้านค้า และนักท่องเที่ยวในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ คำนวณจากสูตร การหากลุ่มตัวอย่างแบบไม่ทราบขนาดประชากร ของ W.G Cochran เนื่องจากประชากรมีขนาดใหญ่และไม่ทราบจำนวนแน่นอน โดยกำหนดระดับค่าความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และระดับค่าความคาดเคลื่อน ร้อยละ 5 ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง อย่างน้อย 384 คน ผู้วิจัยจึงใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 400 คน ซึ่งครอบคลุมจำนวนที่คำนวณได้ตามสูตร

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในวิจัย คือ เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ แบ่งออก 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพ อาชีพที่ทำอยู่ในปัจจุบัน รายได้ปัจจุบัน/เดือน และแหล่งข้อมูลการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับสถานการณ์โควิค-19

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นแบบถูกผิด ประกอบด้วย 2 ประเด็น ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการติดเชื้อ จำนวน 10 ข้อ และความรู้เกี่ยวกับการระบาดของ

โรคติดเชื้อ จำนวน 10 ข้อ คำตอบที่ถูกต้อง เท่ากับ 1 คะแนน คำตอบที่ผิด เท่ากับ 0 คะแนน คะแนนเต็มรวม เท่ากับ 20 คะแนน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการปฏิบัติตนในการป้องกันโรคที่เกิดจากเชื้อไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 25 ข้อ โดยแต่ละข้อคำถามจะให้ตอบความถี่ในการปฏิบัติ ดังนี้ ปฏิบัติเป็นประจำได้เท่ากับ 5 คะแนน ปฏิบัติบ่อย ๆ เท่ากับ 4 คะแนน ปฏิบัติบ้างบางครั้ง เท่ากับ 3 คะแนน ปฏิบัตินานๆครั้ง เท่ากับ 2 คะแนน แทบไม่ได้ปฏิบัติเลย เท่ากับ 1 คะแนน

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติมในการป้องกันตนเองจากไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนและวิธีการ ดังนี้

3.1 ดำเนินการจัดทำแบบสอบถามตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง พร้อมกับตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน และความสมบูรณ์ของเอกสารเตรียมนำส่ง

3.2 ดำเนินการจ้างผู้เก็บรวบรวมข้อมูล โดยนำแบบสอบถามมอบให้กับผู้เก็บรวบรวมข้อมูล จำนวน 400 ชุด

3.3 เมื่อครบกำหนดระยะเวลา 15 วัน ได้รับแบบสอบถามตอบกลับมาจำนวน 175 ฉบับ ผู้วิจัยจึงได้ทำการประสานงานทางโทรศัพท์กับผู้เก็บรวบรวมข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่ยังไม่ตอบกลับ เพื่อขอความอนุเคราะห์ตอบกลับ หลังจากนั้น ได้รับแบบสอบถามตอบกลับมาเพิ่มอีก จำนวน 40 ฉบับ รวมแบบสอบถามตอบกลับจำนวนทั้งสิ้น 215 ฉบับ

3.4 เมื่อได้รับแบบสอบถามแล้วนำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ซึ่งปรากฏว่าเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ ครบถ้วนของการตอบ ทั้งจำนวน 215 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 53.75 ของจำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่าง รวมระยะเวลาในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูล 90 วัน

3.5 นำข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้รับไปวิเคราะห์ข้อมูลและแปรผลต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

4.1 ประสานงานหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และจัดเตรียมแบบสอบถามสมบูรณ์ และตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วนตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำไปเก็บรวบรวมข้อมูล

4.2 ดำเนินการลงพื้นที่วิจัย ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย แจ้งสิทธิการปกป้องสิทธิของอาสาสมัครการวิจัย และขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง

4.3 หลังจากตอบแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ จำนวน 384 ชุด

4.4 นำข้อมูลจากแบบสอบถามไปแจกแจงและนำไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

4.5 ข้อมูลเชิงปริมาณ ได้แก่ นำมาคำนวณหาค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) การทดสอบค่าที (t-test for Independent Samples) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA)

4.6 ข้อมูลเชิงคุณภาพ ได้แก่ นำมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหาเพื่อสรุปผลต่อไป

5. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยได้พัฒนาเครื่องมือวิจัย จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและสอดคล้องกับกรอบแนวคิดการวิจัย และมีตรวจสอบความตรงด้านเนื้อหาโดยผ่านผู้เชี่ยวชาญ (Content VAlidity) เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและครอบคลุมเนื้อหา จำนวน 3 ท่าน และมีค่า IOC เท่ากับ 0.89 หลังจากนั้น ตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำเครื่องมือวิจัยไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่จังหวัดสุโขทัย จำนวน 30 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอน บาค (Cronbach’s alpha Coefficiency) เท่ากับ 0.97

ผลการวิจัย

1. พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ สามารถสรุปได้ดังนี้ 1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ในด้านความรู้เกี่ยวกับการติดเชื้อไวรัสโคโรนา (Covid 19 ส่วนใหญ่เห็นว่าระยะฟักตัวไวรัสโคโรนาโควิด (Covid 19) คือ ช่วงเวลาหลังจากสัมผัสหรือรับเชื้อไวรัสจนถึงช่วงที่เริ่มมีอาการ จำนวน 372 คน (ร้อยละ 96.90) ในด้านความรู้เกี่ยวกับการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ส่วนใหญ่เห็นว่าไวรัสโคโรนา (Covid 19) เป็นโรคที่สามารถติดต่อกันได้ง่าย การสวมหน้ากากอนามัย/ผ้า สามารถช่วยป้องกันการติดเชื้อไวรัสโคโรนา (Covid 19) ได้ และการเว้นระยะห่างทางสังคมสามารถช่วยป้องกันการติดเชื้อไวรัสโคโรนา (Covid 19) ได้ จำนวน 360 คน (ร้อยละ 93.80) อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่ตอบไม่ถูกต้อง มากที่สุด ได้แก่ เมื่อติดเชื้อไวรัสโคโรนา (Covid 19) แล้วร่างกายจะมีภูมิต้านทานเพิ่มขึ้น จำนวน 111 คน และสารอาหารที่มีฤทธิ์ฆ่าเชื้อไวรัสโคโรนา (Covid 19) ได้แก่ มะนาว มะกรูด ส้ม ชาเขียว ข้าวไร้ซ์

เบอรี่ กระชายขาว งาดำ องุ่น และขมิ้นชัน จำนวน 108 คน และ 2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการปฏิบัติตนในการป้องกันโรคที่เกิดจากเชื้อไวรัสโคโรนา ของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก ดังนี้ ท่านสวมหน้ากากอนามัย/ผ้า เมื่อออกจากบ้าน ($\overline{X}$ = 4.55, S.D. = 0.74) เมื่อท่านไปสถานที่ชุมชนแออัด เช่น ตลาดนัด ห้าง ท่านปฏิบัติตามกฎของสถานที่ ($\overline{X}$ = 4.47, S.D. = 0.72) และท่านตรวจวัดอุณหภูมิ ที่จุดคัดกรอง ($\overline{X}$= 4.43, S.D. = 0.74)

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีเพศ อายุ และอาชีพต่างกัน ได้ผลดังนี้ 1. ประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ทั้งเพศชายและเพศหญิง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นจึงยอมรับข้อสมมติฐาน 2. ประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นจึงยอมรับข้อสมมติฐาน และ 3. ประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นจึงยอมรับข้อสมมติฐาน

อภิปรายผลการวิจัย

1. การศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ อภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ในด้านความรู้เกี่ยวกับการติดเชื้อไวรัสโคโรนา (Covid 19) ส่วนใหญ่เห็นว่า ระยะฟักตัวไวรัสโคโรนาโควิด (Covid 19) คือ ช่วงเวลาหลังจากสัมผัสหรือรับเชื้อไวรัสจนถึงช่วงที่เริ่มมีอาการ จำนวน 372 คน (ร้อยละ 96.90) ในด้านความรู้เกี่ยวกับการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ส่วนใหญ่เห็นว่าไวรัสโคโรนา (Covid 19) เป็นโรคที่สามารถติดต่อกันได้ง่าย การสวมหน้ากากอนามัย/ผ้า สามารถช่วยป้องกันการติดเชื้อไวรัสโคโรนา (Covid 19) ได้ และการเว้นระยะห่างทางสังคมสามารถช่วยป้องกันการติดเชื้อไวรัสโคโรนา (Covid 19) ได้ จำนวน 360 คน (ร้อยละ 93.80) อย่างไรก็

ตาม ประเด็นที่ตอบไม่ถูกต้อง มากที่สุด ได้แก่ เมื่อติดเชื้อไวรัสโคโรนา (Covid 19) แล้ว ร่างกายจะมีภูมิต้านทานเพิ่มขึ้น จำนวน 111 คน และสารอาหารที่มีฤทธิ์ฆ่าเชื้อไวรัสโคโรนา (Covid 19) ได้แก่ มะนาว มะกรูด ส้ม ชาเขียว ข้าวไร้ซ์เบอรี่ กระชายขาว งาดำ องุ่น และขมิ้นชัน จำนวน 108 คน สอดคล้องกับงานวิจัยของธานี กล่อมใจ และคณะ (2563) พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้ และมีพฤติกรรมการป้องกันโรคในระดับมาก ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าเกิดจากข่าวสารเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของไวรัสโคโรน่าอย่างรวดเร็วและส่งผลต่อการใช้ชีวิตประจำวันเป็นอย่างยิ่ง จึงทำให้ทุกคนเห็นความสำคัญของการดูแลสุขภาพ การรักษาอนามัยส่วนบุคคล และการปรับตัวเข้ากับสภาพปัญหาหรือสถานการณ์ต่าง ๆ พร้อมใจกันให้ความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐในการปฏิบัติตน เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา และสอดคล้องกับจารุวรรณ แหลมไธสง และคณะ (2562) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันโรคติดเชื้อ ในระบบทางเดินหายใจของผู้ดูแลเด็กปฐมวัยในศูนย์เด็กเล็กกรุงเทพมหานครพบว่า พฤติกรรมการป้องกัน โรคติดเชื้อทางเดินหายใจโดยภาพรวมอยู่ในระดับดี แต่เมื่อพิจารณาในรายข้อพบว่า ข้อที่มีคะแนนน้อยที่สุด คือ ล้างมือด้วยเจลแอลกอฮอล์ความเข้มข้นอย่างน้อย 70 % เมื่อต้องออกไปที่สาธารณะ และต้องล้างมือทำความสะอาดด้วยสบู่ทุกครั้งหลังสัมผัสเงินเหรียญหรือธนบัตร ปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อทางเดินหายใจ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อทางเดินหายใจ นอกจากนี้ จันทิมา ห้าวหาญ และพรรณวดี ขาจริง (2563) ศึกษางานวิจัย เรื่องความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการป้องกันโรคโควิด-19 (COVID-19) ของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ส่วนใหญ่มีความรู้ความ เข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันโรคโควิด-19 อยู่ในระดับมาก อาทิเช่นประชาชนมีความเข้าใจว่า ไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ 2019 มีลักษณะเหมือนไวรัสโรคทางเดินหายใจตะวันออกกลางและโรคซาร์ส อาการของผู้ป่วย COVID-19 มีลักษณะอาการทั่วไปคล้ายไข้หวัดใหญ่ ได้แก่ มีไข้สูง ไอ หายใจลำบาก โรคโควิด-19 สามารถติดต่อกันจากการแพร่กระจายผ่านการสัมผัสกับผู้ติดเชื้อ ผ่านทางละอองเสมหะจากการไอ จาม น้ำมูก น้ำลาย อย่างไรก็ตามยังพบรายข้อที่มีค่าคะแนนน้อย ซึ่งอาจส่งผลให้มีการแพร่กระจายของโรคได้ จึงควรมีการสร้างความตระหนักแก่ประชาชนในการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันการแพร่กระจายของโรค

1.2 พฤติกรรมการปฏิบัติตนในการป้องกันโรคที่เกิดจากเชื้อไวรัสโคโรนา ของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับสุภาภรณ์ วงธิ (2564) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน จังหวัดสุโขทัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 อยู่ในระดับสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มี

การสวมหน้ากากอนามัย/ผ้า เมื่อออกจากบ้าน เมื่อไปสถานที่ชุมชนแออัด เช่น ตลาดนัด ห้าง ได้ปฏิบัติตามกฎของสถานที่ และตรวจวัดอุณหภูมิ ที่จุดคัดกรอง และสอดคล้องกับ จิราพร บาริศรี และคณะ (2563) ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด-19 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ดมีการปฏิบัติพฤติกรรมการปอง กันโรคโควิด-19 เป็นประจำมากที่สุด คือ สวมหน้ากากอนามัยหรือหน้ากากผ้าเมื่อออกจากบาน รองลงมา คือ สวมหน้ากากอนามัยเมื่อไม่สบาย และการสวมหน้ากากอนามัยหรือหน้ากากผ้าเมื่อเข้าห้องเรียน สำหรับการปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด-19 เป็นประจำน้อยที่สุด คือ มีการล้างมือด้วยสบู่และน้ำอย่างน้อย 20 วินาที หรือใช้เจล alcohol (มากกว่า 70 %) หลังหยิบจับหรือสัมผัสสิ่งของที่ใช้ร่วมกัน รองลงมา คือ การเพิ่มระยะประมาณ 1-2 เมตร เมื่อต้องมีการพูดคุยกับบุคคลอื่น และการไม่นำมือตนเองมาป้าย จมูก ตาหรือปาก ในขณะเดียวกัน Atchison C. J., et al (2020) ศึกษาการรับรู้และการตอบสนองทางพฤติกรรมของประชาชนในช่วงการระบาดของโควิด 19 ในประเทศอเมริกา พบว่า หลังจากการแนะนำของรัฐบาลเกี่ยวกับความห่างเหินทางสังคม ประชาชนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ปฏิบัติได้ด้วยตนเองในระดับสูง โดยเฉพาะมาตรการล้างมือให้บ่อยขึ้นด้วยสบู่และน้ำ การใช้เจลล้างมือและการปิดจมูกและปากเมื่อจามหรือไอ นอกจากนี้ นารีมะห์ แวปูเตะ และคณะ (2564) ศึกษางานวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการป้องกันโรคจากไวรัสโคโรนา 2019 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการป้องกันโรคไวรัสโคโรนา 2019 อยู่ในระดับสูง และความรู้เกี่ยวกับโรคไวรัสโคโรนา 2019 การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคไวรัสโคโรนา 2019 ทัศนคติในการป้องกันตัวเองจากโรคไวรัสโคโรนา 2019 มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคไวรัสโคโรนา 2019 และจันทิมา ห้าวหาญ และพรรณวดี ขาจริง (2563) ศึกษางานวิจัย เรื่องความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการป้องกันโรคโควิด-19 (COVID-19) ของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต พบว่า พฤติกรรมการป้องกันการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 มีการป้องกันอยู่ในระดับมากที่สุด โดยประชาชนมีการใส่หน้ากากอนามัย มีการเปลี่ยนเสื้อผ้าหรือการอาบน้ำทันที เมื่อกลับมาจากข้างนอก และมีการเว้นระยะห่าง 1-2 เมตร จากบุคคลอื่น ซึ่งผลการวิจัยนี้สามารถนำไปใช้เพื่อแนวทางในการปฏิบัติตนในชีวิตในการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อ โรค COVID-19 อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมการป้องกันโรคจากไวรัสโคโรนา 2019 จะมีประสิทธิภาพได้นั้น จำเป็นต้องมีการชี้แจงเพื่อให้ ทราบถึงสถานการณ์ รวมทั้งภาครัฐ เอกชน มหาวิทยาลัย เข้ามามีส่วนร่วมเป็นแกนนำในการขับเคลื่อนโดยการปฏิบัติอย่างจริงจังและต่อเนื่อง จึงจะสามารถขับเคลื่อน และขยายผลต่อไปได้อย่างยั่งยืน ดังนั้นผลการศึกษาในครั้งนี้สามารถนำมาเป็นแนวทางในการส่งเสริมพฤติกรรมการ

ป้องกันโรคที่ถูกต้องให้แก่ประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ และให้เป็นแบบอย่างให้กับชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีเพศ อายุ และอาชีพต่างกัน ดังนี้

2.1 ประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ทั้งเพศชายและเพศหญิง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับขวัญตา สุธรรม (2561) ศึกษาการป้องกันตนเองจากควันบุหรี่มือสองของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดราชบุรี พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีการป้องกันตนเองจากควันบุหรี่มือสองแตกต่างกัน ในขณะเดียวกัน Taghrir, M. H., et al (2020) ทำการสำรวจความรู้ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการป้องกันและการรับรู้ความเสี่ยง พบว่า ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับ โควิด-19 และพฤติกรรมป้องกันด้วยตนเองมีความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิง

2.2 ประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับรังสรรค์ โฉมยา และกรรณิกา พันธ์ศร (2563) ศึกษางานวิจัยเรื่อง ความตระหนักเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันการติดต่อโรคไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ (โควิด-19) การเปรียบเทียบระหว่างวัย พบว่า ช่วงวัยที่แตกต่างกันมีความตระหนักเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันการติดต่อโรคไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ (โควิด-19) แตกต่างกัน โดยวัยกลางคนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา ได้แก่ วัยผู้ใหญ่ วัยรุ่น ส่วนต่ำที่สุด ได้แก่ วัยสูงอายุ โดยทุกช่วงวัยมีพฤติกรรมอยู่ในระดับสูงทุกด้าน ยกเว้นในวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมการล้างมือและพฤติกรรมการรักษาระยะห่างทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ พฤติกรรมการสวม หน้ากากอนามัย พบในทุกช่วงวัยต่ำสุด ได้แก่ พฤติกรรมการรักษาระยะห่างทางสังคม พบในทุกช่วงวัย ยกเว้นวัยสูงอายุที่พบว่าพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ พฤติกรรมการล้างมือ เช่นเดียวกับภัคณัฐ วีรขจร และคณะ (2563) พบว่า กำลังพลที่มีการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป ปฏิบัติงานในส่วน บ.ก. และมีประสบการณ์ทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีการรับรู้และพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 มากกว่ากำลังพลมีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ปฏิบัติงานในส่วนแยกและมีประสบการณ์ทำงานน้อยกว่า 10 ปีขึ้นไป

2.3 ประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว

ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับจารุรัตน์ ศรีรัตนประภาส และจิราวรรณ กล่อมเมฆ (2565) ศึกษางานวิจัยเรื่องความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการป้องกันโควิด-19 ของประชากร วัยทำงานในตำบลมวกเหล็ก อำเภอมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี พบว่า อาชีพต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันโควิด-19 แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาชีพรับราชการ จะมีพฤติกรรมการป้องกันไวรัสโคโรนาสูงกว่าอาชีพอื่น อาจเพราะว่า อาชีพราชการเป็นตัวแทนของรัฐ จึงต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด เพื่อให้เป็นตัวอย่างที่ดีของประชาชน รวมทั้งเป็นอาชีพที่ต้องพบปะผู้คนจำนวนมาก อย่างไรก็ตามผลการวิจัยนี้ ใช้เป็นแนวทางให้บุคลากรสุขภาพพัฒนาโปรแกรมการป้องกันโควิด-19 ในประชากรวัยทำงานที่มีอายุ อาชีพ และรายได้ต่อเดือนน้อย เพื่อลดการแพร่ระบาดโควิด-19 ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไปในอนาคต

องค์ความรู้ใหม่

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ได้พบองค์ความรู้ใหม่ ดังนี้

ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ในด้านความรู้เกี่ยวกับการติดเชื้อไวรัสโคโรนา (Covid 19) ส่วนใหญ่มีความรู้ และมีพฤติกรรมการป้องกันโรค ในระดับมาก ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าเกิดจากข่าวสารเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของไวรัสโคโรน่า อย่างรวดเร็วและส่งผลต่อการใช้ชีวิตประจำวันเป็นอย่างยิ่ง จึงทำให้ทุกคนเห็นความสำคัญของการดูแลสุขภาพ การรักษาอนามัยส่วนบุคคล และการปรับตัวเข้ากับสภาพปัญหาหรือสถานการณ์ต่าง ๆ พร้อมใจกันให้ความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐในการปฏิบัติตน เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา

พฤติกรรมการปฏิบัติตนในการป้องกันโรคที่เกิดจากเชื้อไวรัสโคโรนา ของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ส่วนใหญ่มีการสวมหน้ากากอนามัย/ผ้าเมื่อออกจากบ้าน เมื่อไปสถานที่ชุมชนแออัด เช่น ตลาดนัด ห้าง ได้ปฏิบัติตามกฎของสถานที่และตรวจวัดอุณหภูมิ ที่จุดคัดกรอง ประชาชนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ปฏิบัติได้ด้วยตนเองในระดับสูง โดยเฉพาะมาตรการล้างมือให้บ่อยขึ้นด้วยสบู่และน้ำ การใช้เจลล้างมือและการปิดจมูกและปากเมื่อจามหรือไอ

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากไวรัสโคโรนาของประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุน้อยกว่า 20 ปี ระดับการศึกษาปริญญาตรี สถานภาพโสด อาชีพที่ทำอยู่ในปัจจุบันเป็น

นักศึกษา รายได้ปัจจุบัน/เดือน ต่ำกว่า 15,000 บาท แหล่งข้อมูลการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับสถานการณ์โควิค-19 จาก Social Media (Facebook และ Twitter) ส่วนความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนา พบว่า 3 ลำดับแรก คือ ระยะฟักตัวไวรัสโคโรนา คือ ช่วงเวลาหลังจากสัมผัสหรือรับเชื้อไวรัสจนถึงช่วงที่เริ่มมีอาการ เป็นโรคที่สามารถติดต่อกันได้ง่าย และการสวมหน้ากากอนามัย/ผ้า สามารถช่วยป้องกันการติดเชื้อไวรัสโคโรนา ส่วนพฤติกรรมการปฏิบัติตนในการป้องกันโรคที่เกิดจากเชื้อไวรัสโคโรนา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันไวรัสโคโรนาที่มีเพศ อายุ และอาชีพต่างกัน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้ 1. หน่วยงานภาครัฐ และผู้นำชุมชนจัดทำนโยบายสนับสนุน อุปกรณ์การป้องกันโควิด-19 และส่งเสริมความรู้ทัศนคติและพฤติกรรมการป้องกันโควิด-19 เพื่อให้มีความรู้ทัศนคติ และพฤติกรรมการป้องกันโควิด-19 ที่ถูกต้อง และลดการกระจายความเสี่ยงของการแพร่ระบาดของโควิด-19 ให้มีประสิทธิภาพ ต่อไปในอนาคต 2. หน่วยงาน เจ้าหน้าที่สาธารณสุขของชุมชน รวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้องควรมีการอบรมให้ความรู้ สอนและอธิบาย จัดกิจกรรม รณรงค์ให้ผู้ประกอบการร้านค้าให้ทราบถึงแนวทางการป้องกัน การเฝ้าระวัง การคัดกรอง เป็นประจำอย่างต่อเนื่อง 3. ผู้ประกอบการร้านค้ามีการสร้างความสนใจในการรับรู้นโยบายในการดำเนินงานป้องกันควบคุมโรคโควิด 19 ให้กับ นักท่องเที่ยว เช่น มีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับความรู้ พฤติกรรมการป้องกันโรค ที่เป็น New Normal ที่แตกต่างไปจากการปฏิบัติตนแบบเดิม ๆ ให้ฝึกปฏิบัติจนเกิดความเคยชิน อย่างทั่วถึงและต่อเนื่อง ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป 1. ควรศึกษา ความรู้ทัศนคติและพฤติกรรมการป้องกันโควิด-19 เพิ่มมาก ขึ้นในกลุ่มเสี่ยงอื่น ๆ เช่น เยาวชน หญิงตั้งครรภ์ผู้สูงอายุ หรือครอบครัวยากจน 2. ควรศึกษาผลกระทบในชีวิตของการเกิด เหตุการณ์ระบาดโควิด-19 รวมทั้งพัฒนาโปรแกรมการสร้าง เสริมความรู้ทัศนคติและพฤติกรรมการป้องกันโควิด-19 กับ กลุ่มอาชีพอิสระประชากรวัยทำงานที่มีอายุน้อย หรือผู้มีราย ได้ต่อเดือนน้อย 3. ควรมีการศึกษาวิจัยในรูปแบบอื่น เช่น รูปแบบเชิงทดลอง ใช้กระบวนการการมี ส่วนร่วม หรือการประชาคม เพื่อเสริมสร้างการมีส่วนร่วม การตระหนักในชุมชน การได้รับ การสนับสนุนจากหน่วยงานรัฐ ภาคเอกชนเกี่ยวกับความรู้ ทรัพยากรที่ช่วยให้การปฏิบัติงาน ป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในชุมชนท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น 4. ควรมีการศึกษาวิจัยผลการดำเนินงานตามนโยบาย กลยุทธ์ของภาครัฐใน แนวทางการปฏิบัติป้องกันและควบคุมโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

บรรณานุกรม

กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข. (2563). โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19). เรียกใช้เมื่อ 27 สิงหาคม 2564 จาก https://ddc.moph.go.th/viralpneumonia/faq_more.php.

ขวัญตา สุธรรม. (2561). การป้องกันตนเองจากควันบุหรี่มือสองของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดราชบุรี. ใน (วิทยานิพนธ์สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการสร้างเสริมสุขภาพ). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

จันทิมา ห้าวหาญ และพรรณวดี ขาจริง. (2563). ความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการป้องกันโรคโควิด-19 (COVID-19) ของประชาชนในจังหวัดภูเก็ต. การประชุมวิชาการระดับชาติครั้งที่ 11 ปีการศึกษา 2563 หัวข้อ “Community-led Social Innovation in the Era of Global Changes amidst Covid-19 Crisis: นวัตกรรมทางสังคมของชุมชนในยุคของการเปลี่ยนแปลงโลกท่ามกลางวิกฤตโควิด-19” 19 กุมภาพันธ์ 2564 (หน้า 169-178). ภูเก็ต: วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้.

จารุรัตน์ ศรีรัตนประภาส และจิราวรรณ กล่อมเมฆ. (2565). ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการป้องกันโควิด-19 ของประชากร วัยทำงานในตำบลมวกเหล็ก อำเภอมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี. วารสารพยาบาลทหารบก, 23(1), 437-445.

จารุวรรณ แหลมไธสง และคณะ. (2562). ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อทางเดินหายใจของผู้ดูแลเด็กปฐมวัยในศูนย์เด็กเล็ก กรุงเทพมหานคร. วารสารพยาบาลสาธารณสุข, 33(1), 1-19.

จิราพร บาริศรี และคณะ. (2563). พฤติกรรมการปองกันโรคโควิด-2019 (COVID -2019) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏรอยเอ็ด. วารสารการบริหารนิติบุคคลและนวัตกรรมท้องถิ่น, 6(6), 38-45.

ธานี กล่อมใจ และคณะ. (2563). ความรู้และพฤติกรรมของประชาชนเรื่องการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนา สายพันธุ์ใหม่ 2019. วารสารการพยาบาล การสาธารณสุข และการศึกษา, 21(2), 29-39.

นารีมะห์ แวปูเตะ และคณะ. (2564). พฤติกรรมการป้องกันโรคจากไวรัสโคโรนา 2019 ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา. วารสารสภาการสาธารณสุขชุมชน, 3 (2), 31-39.

ภัคณัฐ วีรขจร และคณะ. (2563). การรับรู้และพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (covid19) ของกำลังพลที่ปฏิบัติงานสายแพทย์ ศูนย์อำนวยการแพทย์ จังหวัดชายแดนภาคใต้. วารสารสาธารณสุขและวิทยาศาสตร์สุขภาพ, 3(3), 106-117.

รังสรรค์โฉมยา และกรรณิกา พันธ์ศร. (2563). ความตระหนักเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันการติดต่อโรคไวรัสโคโรนาสาย พันธุ์ใหม่ (โควิด-19): การเปรียบเทียบระหว่างวัย. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 39(6), 71-82.

สุภาภรณ์ วงธิ. (2564). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน จังหวัดสุโขทัย. ใน (วิทยานิพนธ์หลักสูตรสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสาธารณสุข). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.

Atchison, C. J., et al. (2020). Perceptions and behavioral responses of the general public during the covid-19 pandemic: A cross-sectional survey of uk adults. London: Imperial College London.

Taghrir, M. H., et al. (2020). Covid-19and iranian medical students; asurvey on their related- knowledge, preventive behaviors and risk perception. Archives of Iranian medicine, 23(4), 249-254.